

Leninův odkaz dnešku

22. dubna uplyne 138 let od narození V. I. Lenina

Lenin (Vladimír Iljič Uljanov) je nejvýznamnější osobností XX. století. S jeho jménem se nerozlučně spojuje vítězství Velké říjnové socialistické revoluce a zrod prvního socialistického státu na šestině světa – SSSR. Svým dílem vtiskl charakter epoše přechodu lidstva od kapitalismu k socialismu. Moderní historie tak ohlásila začátek konce všech dosavadních vykořisťovatelských řádů. Leninem se počínají psát, řečeno s Marxem a Engelsem, skutečné dějiny lidstva. Neboť o svobodě člověka lze hovořit jen tam, kde byla osvobozena práce, kde byly vytvořeny sociálněekonomické předpoklady pro rozvoj lidské osobnosti, pro důstojný život každého. Kde – jinými slovy – bylo skončováno s panstvím kapitálu.

Lenin byl důsledný a nesmlouvavým marxistou. Nic mu tak nebylo cizí jako dogmatické, scholastické pojetí marxismu. Neústupně hájil revoluční jádro vědeckého socialismu K. Marxe a B. Engelse a současně jej tvořivě uplatňoval v praxi třídních bojů dělnického hnutí v nových historických podmínkách: v době, kdy kapitalismus přešel do svého vrcholného stadia – imperialismu ohrožujícího svou dravostí a bezohledností v honbě za maximálními zisky samu existenci lidstva, dokonce i život na této planetě. **Právem se proto hovoří o leninismu jako marxismu této epochy.**

V čem především je Leninův přínos? V čem zejména spočívá jeho zásluha o dělnické hnutí? V tom, že v duchu Marxových a Engelsových představ o „revolučním předvoji proletariátu“ vybudoval bolševickou stranu. V ostrém, nesmiřitelném boji s oportunisty a revizionisty Druhé internacionály a s jejich ruskou odrudou, menševiky, zformoval avantgardní oddíl pracujících Ruska schopný po svržení carismu dovršit demokratickou revoluci revolucí socialistickou a položit základy státu

nového typu – státu vpravdě demokratického, v němž veškerá moc patří lidu organizovanému v sovětech.

Triumf leninismu – praktický odkaz platnosti marxismu – představuje výstavba socialismu v SSSR uskutečněná sovětským lidem pod vedením bolševické strany v čele s J. V. Stalinem.

Nejmělejší projekt hlubokých a zásadních společenských změn, jaký si kdy lidstvo mohlo dosud představit, byl uskutečněn v průběhu deseti-dvanácti let. A to v neuvěřitelně těžkých podmínkách – v zemi rozvrácené a zpusťované imperialistickou a občanskou válkou, v kapitalistickém obklíčení, které mělo miliony obyvatel sovětského Ruska vyhladovět, v krutém boji se silami svrženými revolucí i s jejich četnými přísluhovači z řad maloburžoazie, nacházejícími své politické představitele v trockistických a dalších opozičních frakcích bolševické strany. Byl-li za těchto, dnes už sotva představitelných podmínek, leninský plán socialistické výstavby země uskutečněn, pak jedině proto, že se KSSS podařilo očistit své řady od nepřátel leninismu a pod praporem Leninovým sjednotit tvůrčí síly země.

A znovu v této souvislosti třeba důrazně připomenout: **stalo se tak v mimořádně obtížném boji, jenž byl novému zřízení nucen jeho vnějšími i vnitřními nepřáteli, kteří se snažili všemožně, bez ohledu na oběti revolučním přeměnám zabránit a zmařit je. Zdrojem bezmezných utrpení byl „bílý teror“.** Jen jeho rozhodným potlačením mohl socialismus zvítězit.

Marx ve svých kritických poznámkách k návrhu Gothašského programu německé sociální demokracie v roce 1875 upozorňoval, že celé historické období přechodu od kapitalismu k socialismu bude poznamenáno svým základním úkolem: dovršením třídního boje, jehož úspěch může zaručit jen neúprosná diktatura proletariátu, nejdůslednější demokracie. A mlu-

vil-li a psal-li koncem života (spolu s Engelsem) nejednou o přesunu revolučního těžiště do Ruska, o tom, že příští Pařížská komuna se odehraje v Petrohradě, pak jedním dechem varoval před násilnostmi, jichž se nebude štítit reakce, jako se jich ostatně neštítala kontrarevoluce, jež v potocích krve potlačila pařížské komuny. Lenin na tyto poznámky tvůrců vědeckého socialismu nezapomněl: barbarství - prohlásil nejednou - budeme potírat barbarskými metodami. Nezálekne se žádných potíží.

Z toho vycházel i Stalin. Dnes víme, že všechno by bylo předem ztraceno, nebýt jeho železné vůle a neoblomnosti. Byl věrný přísaze, kterou složil nad Leninovou rakví v lednu 1924. Jako oko v hlavě střežil akceschopnost bolševické strany, nedopustil její rozklad a na základě principu demokratického centralismu dokázal vytvořit z této strany vůdčí politickou sílu sovětské společnosti. Podařilo se mu tak sjednotit sovětský lid jak k výstavbě socialismu, tak k porážce jeho nepřátel. rozdrčením nejagresivnějšího oddílu reakčních sil imperialismu – německého fašismu – zachránil Sovětský svaz nejen sebe, ale i světovou civilizaci a kulturu.

(Pokračování na str. 2)

Veteráni prohlašují NE

V čísle 211/2006 jsme uveřejnili Vzpomínku na osvobození Československa Rudou armádou. Tehdejší Společnost přátel národů Východu a Klub českého pohraničí v Rokycanech uspořádaly přátelské setkání s Marií Michajlovnou Rochlinovou, předsedkyní Rady veteránů Moskevské 95. gardové divize, v níž jmenovaná bojovala jako zdravotní sestra a dostala se až na demarkační čáru v Rokycanech.

V nedávném dopisu M. Rochlinová, které bylo 27. září 2007 83 let, vzpomíná na přátelské a srdečné setkání v Rokycanech v roce 2006. Spolu s dopisem zaslala předsedovi Česko-ruské společnosti v Rokycanech i Výzvu veteránů Velké vlastenecké války pod názvem „Veteráni prohlašují NE!“

Soudružky a soudruzi delegáti!

Krise ve světě a v české společnosti se nebezpečně prohlubuje. Scházíte se ke sjezdovému jednání za situace, kdy pravicová vláda ODS, KDU-ČSL a SZ v režii světového, zejména amerického imperialismu a jeho centrál – Světové banky, Mezinárodního měnového fondu, NATO a Evropské unie - stupňuje svůj útok na poslední vymoženosti z období socialismu.

Antikomunisté a jejich přísluhovači považují za zločin spravedlivý boj pracujících za změnu svého postavení, zejména Únor 1948 a celé období socialistické výstavby. Přitom sami mají na svědomí rozbití československého státu, rozkradení národního hospodářství a masové zbídačení většiny lidu. Vážně ohrožují demokratická práva občanů a hanebně zaprodávají suverenitu českého národa.

Zabránit hrozící národní katastrofě může jen akceschopná komunistická strana za podpory všech levicových a vlasteneckých sil národa. Z tohoto hlediska je

Výzva delegátům VII. sjezdu KSČM a všem komunistům

na delegátech VII. sjezdu KSČM velká odpovědnost, aby stanovili jasný, marxisticko-leninský kurs vývoje strany. Aby odmítli nebezpečnou sociáldemokratizaci strany, ke které se KSČM programově přihlásila na svém ustavujícím a 1. sjezdu (13.-14. října 1990), kde byla přijata koncepce stran antikomunistické Socialistické internacionály, koncepce tzv. demokratického socialismu, který dnes tvoří ideový a politický základ Strany evropské levice.

Doposud nebylo toto nekomunistické programové zakotvení KSČM jasně a jednoznačně odmítnuto. Naopak, mnozí představitelé KSČM, zejména M. Ransdorf, J. Dolejš, V. Balín a Teoreticko-analytické pracoviště ÚV KSČM, pod hesly o „modernizaci“ a „pluralitě“ strany toto zaměření stále prosazují, a tím vážně ohrožují důvěru pracujících a ostatních občanů v politiku KSČM, jak to ukázaly i poslední volby, kdy strana ztratila velký počet voličů a 15 poslanců, kteří dnes chybí levici v boji s reakcí při rozhodování o protilidových a protinárodních zákonech.

Obnovení komunistického charakteru a akceschopnosti strany vyžaduje:

1. Uskutečnit v činnosti KSČM obrát od sociálního reformismu a revizionismu k důsledné obhajobě vykořisťovaných, za revoluční změnu – za socialismus. Prvořadým předpokladem k tomu je odmítnutí materiálu Socialismu pro 21. století, který tím, že neuznává avantgardní, revoluční úlohu komunistické strany

a znevažuje výsledky 40 let budování socialismu, má protikomunistický a protisocialistický charakter.

2. V programu a stanovách strany zakotvit marxisticko-leninský charakter její činnosti. Zdůraznit význam vnitrostraní demokracie, demokratického centralismu, kritiky a sebekritiky a boje proti všem nepřátelským ideologiím, zvláště revizionismu a oportunistům.

3. V kádrové politice zdůraznit zásadu, že je nezbytné zbavit stranu vlivu nositelů a šifitů sociáldemokratismu, revizionismu a oportunistů. Členové ÚV a poslanci, kteří hlasovali pro posun NATO na východ, do ústředního výboru a do strany nepatří.

4. Rozvinout ofenzivní ideologickou práci na základě marxismu-leninismu, vyzvednout a obhájit výsledky obětavé práce lidu v letech socialistické výstavby, jít v čele hnutí nespokojených mas, zejména v odborech a vlasteneckých organizacích. Důsledně odhalovat všechny kapitalistické zločiny, zejména zradu národa s výstavbou americké vojenské základny, a organizovat s daleko větší energií zápas za lidovou demokracii a socialismus! Jen tak může KSČM naplnovat smysl své existence a získat podporu lidu.

5. Dbát na to, aby politika KSČM byla čitelná a vyjadřovala jasně a srozumitelně základní úkoly strategického a taktického charakteru, aby podporovala vytváření akční jednoty komunistů na marxisticko-leninských základech, a to jak v národním, tak i v mezinárodním měřítku jako základní předpoklad sjednocování všech protisocialistických sil. Zachovat odstup od Strany evropské levice, která tento proces ohrožuje.

Vyjadřujeme důvěru delegátům VII. sjezdu KSČM, že podpoří nezbytné změny. Jen marxisticko-leninská strana může být skutečným revolučním předvojem a získat důvěru dělnické třídy, většiny pracujících a národa.

V Praze 10. dubna 2008
Iniciativní skupina pro obnovu marxisticko-leninského charakteru KSČM

Redakce Dialogu se obrací na čtenáře:

Pošlete nám vaše stanovisko k Výzvě delegátům VII. sjezdu KSČM, všem komunistům a k politice KSČM. Vaše názory bychom rádi zveřejnili. Stanovisko k výzvě předáme Iniciativní skupině pro obnovu marxisticko-leninského charakteru KSČM

Proti imperialismu, sionismu, globalizaci a imperialistické okupaci

(Pokračování z čísla 239)

Holocaust

Čím více Palestinců žijících v Gaze umíralo v palestinsko-izraelském boji, tím hlasitěji křičeli američtí Židé o nacistických plynových komorách. **Izrael a holocaust tvoří základ nového židovského náboženství v USA, jímž nahradili přežitý Starý zákon.** Od té doby rostlo bohatství amerických Židů a jejich vliv ve státním aparátu a v médiích USA. Třicet procent nejbohatších lidí v Americe, třicet procent ministrů a bankéřů, dvacet procent univerzitních profesorů a padesát procent předních právníků jsou Židé. **Židům patří polovina veškerého kapitálu Wall Streetu.**

„Legenda o věčně pronásledovaném lidu a o strašlivém holocaustu byla nutná nejen proto, aby bránila Izrael před odsouzením ze strany světové veřejnosti pro jeho zločineckou politiku na Blízkém východě (Egypt,

Sýrie, Libanon, Palestina a Irák), ale také proto, aby chránila v nejšířším slova smyslu židovské boháče a oligarchy před kritikou.“

Reálné údaje o holocaustu v porovnání s lidskými ztrátami v druhé světové válce jiných národů světa

V boji proti fašismu si vyžádala druhá světová válka 55 milionů obětí – 22 milionů Rusů, Ukrajinců a Bělorusů (ztráty na frontách 8,7 milionu, civilních občanů 13 milionů), 13 milionů Němců (na frontách 7,9 milionu), USA 320 000, Britů 250 000 a 500 000 Židů podle údajů Encyklopedie vydané v roce 1952. **O žádných třech milionech, které nyní uvádí židovská Encyklopedie, a tím spíše o více než šesti milionech obětí holocaustu se nezmiňuje ani jeden zdroj.**

V Německu, Rakousku, Portugalsku, Španělsku, Dánsku, Holandsku, Švýcarsku a Francii se Židům podařilo dosáhnout přijetí zákona, který trestá za nejmenší pochybnosti o smrti šesti milionů(!) Židů v holocaustu. Ruská Duma odmítla návrh zákona předpokládajícího přísný trest za negování nebo hrubé snižování počtu zločinů ze strany fašismu proti Židům v minulé světové válce. Židé hodnotí tuto skutečnost jako důkaz růstu antisemitismu v Rusku.

Sionisté jsou mistři provokace

Svým jednáním a politikou vyvolávají antisemitismus a současně intenzivně bojují proti antisemitismu. Touto činností se zvláště zabývá **Antidifamační Liga**, založená v roce 1913. (Difamace znamená pomlouvání, diskreditace a veřejné šíření informací podřívajících reputaci kohokoliv nebo

čehokoliv.) **Antidifamační Liga používá taktiku pronásledování antisemitů, potlačuje jakékoliv jiné myšlenky prostřednictvím politiky „Izrael nade vše“, kterou provádí Washington.** Jeho obvyklými metodami je **odstraňování kritiků sionistické taktiky.** Ústřední sídlo této Ligy se nalézá v New Yorku. Liga disponuje solidním rozpočtem a má 28 náboženských odboček v celé Americe. Každá z nich má vlastní vedení. Podle vyjádření předního historika Žida Lilienthala vyvíjejí všechny tyto odbočky **„obrovský nátlak, který končí často vydíráním“.**

The „Global Anti-Semitism Rewiev Act“

Podle tohoto zákona bylo zřízeno zvláštní oddělení při Státním departementu USA, evidující případy antisemitismu ve všech zemích světa a informující o nich Kongres.

(Pokračování na str. 3)

NE ZÁKLADNÁM USA!

Ještě není pozdě říci NE!

Hlavní smlouva o umístění vojenské základny a radaru USA na území České republiky má být podle ČTK podepsána počátkem května v Praze. Za českou stranu ji má podepsat oddaný služebník USA Karel Schwarzenberg, ministr zahraničních věcí, za americkou stranu Condoleezza Riceová, ministryně zahraničních věcí. Jde o mnichovskou zradu Topolánkovy vlády ODS, KDU-ČSL a SZ, připravenou proti vůli drtivé většiny občanů České republiky.

Boj proti americkému radaru vstupuje do nové fáze. Radar by měl plnit řadu funkcí pro americké strategické velení. Zejména špionáž, hloubkové průzkumy směrem k Rusku a Číně. V Deklaraci Rusko-USA ze Soči (6. 4. 2008) je znova zdůrazněno, že ruská strana nesouhlasí s rozhodnutím

o výstavbě americké protiraketové obrany (základny) v Polsku a ČR a potvrdila své dřívější výhrady a nesouhlas. Před občanů ČR se stále zakrývá skutečný záměr USA.

Pohrdání s názory a nesouhlasem občanů je dokladem protilidové a protinárodní politiky současné vlády.

Konkrétní datum podpisu smlouvy ČR-USA se podle informací Schwarzenberga připravuje na 5. května. Pokud by se tak stalo, bude tím mj. hluboce uražena památka a odkaz všech, kdo v tento den roku 1945 povstali proti hitlerovským okupantům. Proti této zvůli je třeba mobilizovat všechny pokrokové a vlastenecké síly národa.

Stále silněji zní výzva Julia Fučika: „Lidé, měl jsem Vás rád, bděte!“ Ve všech vesnicích, okresech a krajích ČR je nezbytné zvýšit účast na demonstracích a získávat další podpisy pod petici NE ZÁKLADNÁM.

To je cesta, jak s pokrokovými silami celého světa zastavíme šílenství amerického imperialismu schopného v zájmu svých světovládných cílů zničit lidskou civilizaci. **R.**

WWW.KSCM.CZ

WWW.KSM.CZ

ZASTAVME BUSHOVO TAŽENÍ!

Renesance socialismu očima jeho porážky

(Pokračování z minulého čísla)

Boj s rozkladnými procesy revizionismu byl pro marxisticko-leninské síly uvnitř komunistických stran evropských socialistických států velmi obtížný. Zvláště proto, že byly vydávány za návrat k Leninovi, za tvůrčí rozvíjení marxismu-leninismu a jeho praktickou aplikaci, která povede k urychlení rozvoje socialistické společnosti, a rovněž proto, že byly zahájeny v první zemi socialismu. V zemi, která byla brána většinou ostatních socialistických zemí a jejich komunistických stran za vzor a záruku vítězství socialismu a budování komunismu. Přesto svůj boj nevzdávaly. Zabránit otevřenému zradě socialismu, do níž vyústila Gorbačovova politika, usměrňovaná i agenty západních zpravodajských služeb, však nedokázaly.

a vlastnictví výrobních prostředků. Do pohybu byla uvedena privatizace, tedy proces přeměny společenského vlastnictví výrobních prostředků v soukromé vlastnictví těchto prostředků. Soukromé vlastnictví výrobních prostředků představovalo materiální základ kontrarevoluce. Likvidace společenského vlastnictví výrobních prostředků znamenala definitivní likvidaci sovětského státu a upevnila politické panství kontrarevoluce.

Vše, co za sedm desetiletí svou prací a obětavým úsilím pracující vytvořili, velké i malé podniky a závody, rekreační střediska, ústavy a univerzity, nerostné bohatství – ropa, plyn, drahé kovy, zlato, diamanty, minerály a rovněž laboratoře a výzkumná centra, letecké společnosti – o vše byli pracující okradeni. Značná část

Ve jménu života

Gorbačov přichází s politikou perestrojky. Inspirací pro ni nachází v „Pražském jaru“ 1968. Kontrarevoluční scénář „Pražského jara“ 1968 obnovuje svoji premiéru, tentokrát v podmínkách sovětské společnosti druhé poloviny osmdesátých let. „Gorbačovova perestrojka v SSSR tak završila hromadění kvantitativních sil,“ - zdůrazňuje se v publikaci **Ve jménu života – „jež oslabovaly světový revoluční proces.“** Chybná politika KSSS spočívající v ústupu z třídních pozic v oblasti ekonomiky, politiky a celé nadstavby společnosti, vyústila v kolosální zradu revolučního přetváření světa. Plně otevřela cestu k porážce socialismu v evropských socialistických zemích včetně Československa.

Nástup kontrarevoluce

Historický vývoj dospěl zásluhou revizionistické zrady k jádru kontrarevoluce – ke změně politické moci

těchto hodnot byla předána do rukou zahraničního kapitálu.

„Perestrojkový“ A. Lukjanov, bývalý předseda Nejvyššího sovětu SSSR a člen politbyra ÚV KSSS, k tomu uvedl: „Koneckonců je to tento režim, který vyhovuje zlodějům, zločincům a mafiánům všeho druhu, ožebračil Rusko, zavinil rozklad jeho ekonomiky, ztrátu jeho nezávislosti, jeho porobení, které se blíží kolonizaci. To nejsou reformy, které země čekala, ale regres ve všech směrech a v neuvěřitelně hrůzných rozměrech. Během čtyř let (od roku 1991) průmyslová výroba poklesla o 52 procent. V průběhu války, přestože značná část teritoria naší země byla okupována fašisty, přestože byla strašně zničena, naše výroba poklesla pouze o 24 procenta. Zůstaneme-li jen u průmyslu, škody napáchané našemu hospodářství za těchto několik let, jsou dvakrát větší než za 2. světové války. A pokud jde o zemědělství,

Bránit Komunistický svaz mládeže znamená bránit demokratická práva občanů

Plně se připojujeme k obraně KSM proti rozhodnutí soudu, který potvrdil, že Ministerstvo vnitra rozpustilo Komunistický svaz mládeže (v říjnu 2006) v souladu se zákonem. Jde o protiústavní čin. Plným právem se delegáti 8. sjezdu KSM, který se konal 23. března 2008 pod heslem „Komunisté v čele boje za práva většiny mládeže, za mír a socialismus!“, znovu ohradili proti rozhodnutí soudu a Ministerstva vnitra.

Na jejich obranu se staví stále více občanů a řada pokrokových organizací a politiků doma i v zahraničí. Petici proti rozpuštění KSM podepsalo několik tisíc lidí. Solidaritu vyjádřili podle opět zvoleného předsedy KSM M. Krajčí poslanci národních parlamentů a Světová federace demokratické mládeže.

8. sjezdu KSM se zúčastnilo 100 delegátů, kteří odmítli antikomunistické a protidemokratické útoky státní moci a vyzvali všechny demokratické síly, aby se proti nim postavily, dokud je čas. Sjezd ubezpečil své členy a stoupence, že navzdory zákazům a perzekucím KSM neustoupí od svých aktivit, bude dál hájit zájmy mladé generace – zájmy dělníků, učňů, studentů a nezaměstnaných. Povede aktivní boj za socialistickou změnu v jejich postavení a životě.

Politickou činnost KSM je třeba vysoko ocenit. Patří mu velká zásluha v mobilizaci mladých lidí a občanů proti vojenské základně USA v ČR. Zorganizoval mnoho veřejných akcí a demonstrací. Petici KSM proti umístění základny USA podepsalo více než 150 tisíc občanů ČR. Boj

snížení produkce, opět v poměru k roku 1991, dosáhlo 48 procent.“ (Blíže H. Alleg: Ruské peklo, OREGO 1999. s. 44.)

Buržoazní propaganda, V. Havel, V. Klaus a další do nekonečna opakují a stále šíří pomluvy, že socialismus v bývalém SSSR a zemích východní Evropy zbavil lidi jejich svobody, lidských práv, zabrzdl hospodářský rozvoj a jen návrat k demokracii (buržoazní) a „svobodnému trhu“ může zaručit prosperitu. A jaké jsou výsledky, se může každý přesvědčit. Podle posledních údajů z celkového počtu 143 milionů občanů Ruska žije každý druhý skoro o hladu, v chudobě, pod hranici životního minima. Na území bývalého SSSR je 40 milionů nezaměstnaných. V září 2007 nenastoupilo do školy 2,5 milionu dětí. V zemi jsou 3 miliony dětí bez domova.

Zkušenosti Ruska s restaurací kapitalismu zažívají více méně všechny země východní Evropy, přitom nejvíce trpí rodiny s dětmi a důchodci. Stále větší část pracujících a národa, kteří poznali výhody socialismu, si začíná uvědomovat zradu a podvod, který na nich byl spáchán. Tento rozpor mezi bratrstvím zlodějů a podvodníků a lidovými masami nabývá na stále větší ostroti.

Výsledky obnovy kapitalismu v Československu

Dočasná porážka evropského socialismu a vítězství buržoazní kontrarevoluce v Československu jeví se se zdánlivě jako spontánní vítězství občanů nad takzvanou totalitní mocí v ČSSSR v „sametové revoluci“ – uvádí se v publikaci **Ve jménu života** – nebylo ničím jiným než dobrovolným a koordinovaným předáním moci novým, nelegálním politickým iniciativám tou významnou částí vládnoucí garnitury, která jednala pod taktovkou gorbačovské Moskvy. (Pokračování na str. 4)

proti základně hodlá mládež spolu s ostatními občany dál zesílit.

Sjezd zvolil dvacetičlennou Ústřední radu a její vedení. Předsedou

(Dokončení ze str. 1)

Rudý prapor, který 1. května zavál na kopuli Reichstagu, byl praporem leninismu.

A byl zákonitě bojovou výzvou k zúčtování s těmi, kdo zavinili strašná krvavá jatka. Nesčetné oběti války volaly po spravedlivé odplatě. Mnohým se otevřely oči, na pranýř byl postaven zločinný kapitalismus, národní revoluce se organicky spojila s revolucí demokratickou.

Tak se v zemích, které osvobodila Rudá armáda, začaly ustavovat lidové demokratické státy s cílem uskutečnit v blízké perspektivě s využitím demokratických forem moci socialistické přeměny společnosti. Na všechny působil inspirující příklad heroického sovětského lidu a jeho leninské KSSS, představované Stalinem. Vysoce se zvedla vlna národněosvobozeneckých hnutí v takzvaném třetím světě, jež smetla hanebný koloniální systém. V zemích západoevropského kapitalismu si kontrolu udrželi američtí imperialisté kombinací mocenských a ekonomických nástrojů (vzpomeňme Marshallův plán). Přesto loutkové vlády Washingtonu byly nuceny k závažným ústupkům, aby paralyzovaly vliv silných komunistických stran. Později, v konfrontaci se zeměmi socialistického společenství, musely dokonce ustavit i režimy takzvaného státu blahobytu, „sociálního státu“ – pochopitelně s využitím osvědčených rozdílných dělnického hnutí, sociálních demokratů.

Leninův odkaz dnešku

V duchu leninismu, revolučního marxismu, se zrodila i Komunistická strana Československa. Stranou leninského, bolševického typu se však stala až po V. sjezdu v roce 1929, kdy do svého čela vyzvedla Klementa Gottwalda. Pod jeho vedením se zakalila ve stranu schopnou splnit své revoluční poslání. Tak mohl leninismus slavít svá vítězství i v naší zemi: v národní a demokratické revoluci, která přerostla v revoluci socialistickou a po Únoru 1948, kdy vykročila, v souladu s vůlí převážné většiny pracujících měst a venkova sjednocených v obrozené Národní frontě, na cestu socialistického budování.

Byla to cesta, jak dobře víme, velmi obtížná. Neobešla se bez chyb, často závažných. **Její historická velikost však není zastíněna žádnými „deformacemi“ zkonstruovanými nepřáteli socialismu nebo těmi „kritiky“, kteří se revolučními přeměnami společnosti cítili postizeni a ze „zanícených bojovníků“ za socialismus se stali jeho dezertéry a renegáty.** Jakkoli je dnes mnohými naše cesta k socialismu znevažována a očerňována, jakkoli slouží dokonce některým „ideologům“ KSČM (soustředěným v TAPu – Teoreticko-analytickém pracovišti ÚV KSČM, vedeném Jiřím Dolejšem, které se věnuje všemu možnému jen ne teoretickým analýzám, jimž se, bez přehánění vyhýbá jako čert kříží) jako „exemplární příklad“, před nímž třeba nejhlasitěji varovat, musí každý, kdo ctí historickou pravdu, přiznat: **byla to cesta úspěšná.** Pracující lid této země se stal jejím pádem, od základů se změnilo sociální postavení člověka, nejvyšší hodnotou společnosti se stala práce, zdroj prostředků potřebných pro rozvoj lidské osobnosti a společnosti jako celku. Vlastně nejzávažnější problémy, jež bylo nutné řešit a nač se soustředily

mladých komunistů byl opět zvolen Milan Krajčo, který požívá mezi komunisty a mládeží velkou důvěru.

Redakce

síly, se redukovaly k tvorbě materiálních a duchovních statků sloužících uspokojení rostoucích potřeb lidí.

Oprávněně můžeme konstatovat: epocha výstavby socialismu v naší zemi patří k nejvýznamnějším obdobím našich národních dějin. Byla důstojným vrcholem revolučních a pokrokových hnutí. Však nebylo náhodné, že jsme se tehdy jednoznačně hlásili k husitství a Žižkův palcát patřil se srpem a kladivem a rudou hvězdou k nejsvětějším symbolům.

Ne, pánové dolejší, ransdorfové a další, kteří se chcete (pokud možno už na nejbližším sjezdu strany zmocnit KSČM), za tuto velkou minulost se netřeba nikomu omlouvat. Je naopak zcela na místě být na ni hrdí!

A co je zapotřebí rozhodně odsoudit, jsou snahy vymýšlet jakýsi nový „model“ socialismu pro XXI. století s pohrdavým přehlížením Marxova a Engelsova vědeckého socialismu a s drzým popřením historické zkušenosti XX. století. Z této zkušenosti je nezbytné vycházet a z ní se poučit. A nezastírat přitom to, co je nad slunce jasnější: v prvé řadě skutečnost, **že jsme v podmínkách studené války mohli přistoupit k výstavbě socialismu a úspěšně jej budovat jen proto, že jsme disponovali neocenitelnými zkušenostmi KSSS a SSSR.** A že jsme přitom byli spolehlivě chráněni štítem společenství a vskutku bratrské spolupráce se SSSR a s dalšími státy socialistického

společenství sdruženými Varšavskou smlouvou a RVHP. Cestu vpřed, cestu dovršení třídního boje a položení základů beztřídní společnosti nám osvěcovaly ideje leninismu.

A pokud už se tolik mluví o chybách, k nimž se máme přihlásit, pak už najdeme konečně odvahu a přiznejme, že vyrůstaly hlavně z nerespektování myšlenek a zásad leninismu. Bylo to především trestuhodné ignorování Leninova varování před **největším nebezpečím pro socialismus: maloburžoazním živlem.** Tento živel, kamuflovaný vznešenými hesly demokracie a svobody, se nejednou pozvedl proti novému společenskému zřízení, v němž se v nebyvale těžké zápase s pozůstatky zlořády kapitalismu dobývala skutečná demokracie a svoboda. Připomeňme Kronštadt v roce 1921, Poznaň a Budapešť v roce 1956 a konečně takzvané Pražské jaro 1968. Všechny tyto „události“ měly otevřít dokořán brány kontrarevoluci. Nakonec tak učinil se svou „perestrojkou“ Gorbačov koncem 80. let minulého století. Dokončil dílo zkázy započaté Chruščovem na tajném zasedání XX. sjezdu KSSS v roce 1956. Leninismus nebyl poražen, ale zrazen. Ve jménu „obnovy“ leninismu bylo Leninovo dílo zmařeno.

Už Engels upozorňoval, že po svržení moci buržoazie musí následovat „druhá revoluce“: bude třeba, jak psal, vypořádat se s maloburžoazií. Tak, aby také našla cestu k socialismu, který se může rozvíjet jen na základě systému společenského vlastnictví a centrálního plánování výroby. Kritická, nanejvýš však objektivní analýza minulosti by měla přispět k objasnění této závažné problematiky. Možná nejzávažnější při výstavbě socialismu. Leninské jubileum by nás mělo vybídnout k důkladnému studiu této otázky. **Jan Kůrka**

(Dokončení ze str. 1)

Jednotná evropská rasa, židovský národ a „společný původ současného židovského obyvatelstva“

J. V. Stalin definuje pojem národ takto: „Národ je historicky vzniklé pevné společenství lidí, založené na základě společného jazyka, území, ekonomiky a psychiky. To vše se projevuje ve společné kultuře... Ani jeden z uvedených znaků však nestačí k určení národa. Absence jednoho z nich stačí, aby národ přestal být národem.“

Součástí současného židovského obyvatelstva ve světě je mnoho skupin, které nelze ani podle antropologických údajů a rasových znaků vztahovat na Židy. Jiné skupiny – podle jazyka, kultury a života v různých zemích světa jako trvale žijících občanů, se dávno asimilovaly s místními obyvateli, a proto ztratily svou příslušnost k židovskému národnímu společenství. Jsou to Sefarádové (severoafričtí Židé), „aškenazi“ – evropští Židé (Němci, Francouzi atd.), čínští Židé (Kajfenové), etiopští Židé (Palaša) a další. Odsud vyplývá **lživé tvrzení sionistů, že všichni Židé náležejí k jedné takzvané světové židovské rase neboli k židovské národnosti.**

Pojem antisemitismus, míníme-li tím negativní vztah k Židům, je terminologicky naprosto nesprávný, používá-li se v souvislosti s „židovskou otázkou“, židovskou problematikou, protože Židé jsou **jen částí velké pospolitosti lidí nazývaných semity.** K semitům patří kromě izraelských Židů Arabové v Maroku, Alžír, Tunisu, Libanonu, Egyptě, Palestině, Jordánsku a v dalších zemích, značná část obyvatel Etiopie a Eritreje a mnoho dalších semitů žije na středozemním pobřeží a na Kavkazu.

Pokud jde o antisemitismus, pak v tom všechny předčili Izraelité a Američané. Připomeňme si jejich válečné agrese proti Egyptu, Libanonu, Sýrii, Palestině a Iráku, související s velkými ztrátami civilních obyvatel.

Jedním z hlavních úkolů jakéhokoli dialogu Izraele s civilizovaným světem je dokázat, že **mezi antisemitismem a antisionismem není žádný rozdíl.** Tuto myšlenku vyslovil již v roce 1973 izraelský ministr zahraničních věcí Abba Eban. **Sionismus je však ideologie, zatímco semitismus je součástí určitého společenství**

národů. Sionisté se pokoušejí nalézt identitu tam, kde je absurdní, protože porovnávají pojmy, které mají zcela odlišný význam.

30. zasedání Valného shromáždění OSN (listopad 1975) kvalifikovalo sionismus jako formu rasismu a rasové diskriminace.

Bojovný rasismus není ještě fašismus. Fašismem je tehdy, když se stane státní ideologií. **Evropský nacismus je sionismus a jako státní ideologie Izraele je soudobou formou fašismu.**

Teoretickou a politickou základnou sionismu je ortodoxní judaismus – státní náboženství Izraele – nejantihumánnější ze všech náboženství světa, z nichž mnohá jsou stará více než dvě a půl století. Judaismus je náboženstvím rasismu a antihumanismu.

Podle Karla Marxe **„skoncovat s nacistickou ideologií – sionismem je možné jedině likvidací soukromého vlastnictví a peněz jako takových. Je to možné za komunismu.“** Jen tak lze vysvětlit patologickou nenávist sionistů vůči socialismu a komunismu, čímž sionisté překonávají německý fašismus.

Pokus sionistů „zapomenout“ na třídní povahu jakékoliv třídní společnosti

Pokus sionistů o sjednocení všech Židů na základě jejich příslušnosti v nejvyšší rasu Bohem vyvolených sleduje jeden cíl: boj velkoburžoazie o světovou nadvládu. Ve třídní společnosti, k níž náleží Izrael, tak i USA, se však společnost skládá z antagonistických nesmiřitelných tříd – buržoazie a jejího hrobaře – proletariátu, jejichž zájmy se diametrálně odlišují. Židovští bankéři a velkopodnikatelé tvoří v rámci židovského národa menšinu. Proto idea získat na straně evropského proletariátu pomocníky v boji o světovou nadvládu židovské buržoazie je především nesmyslná, neopodstatněná a nikdy nemůže být v praxi realizována. Židovská dělnická třída společně s pokrokovou židovskou inteligencí nebude následovat sionistickou buržoazii ani v USA, ani v Izraeli. Že tomu tak je, svědčí stávký židovských dělníků a úředníků v samotné Izraeli. **Třídní boj v třídní společnosti nemůže být nahrazen ufnukanou báchorkou o jednotě židovského národa nebo jakéhokoliv jiného**

národa pod lživým heslem „Národ nade vše, nic než národ“.

Nároky světového sionismu na světovou nadvládu nutně skončí nezdarem, jako tomu bylo v nedávných dějinách „Třetí říše“.

Proto všichni – proletáři, zemědělci a pracující inteligence, kteří úpí pod útlakem vládnoucí třídy buržoazie, musí nezávisle na rase, národnosti a náboženském vyznání bojovat proti společnému nepříteli lidstva – mezinárodnímu sionismu – státní ideologii Izraele a USA, usilujících o světovou nadvládu.

Všichni lidé na zeměkouli musí aktivně vystupovat proti plánům amerického imperialismu na globalizaci celého světa a zavedení nového světového pořádku po americku.

Sionismus je království tmy. Toto království musí být zničeno socialistickou revolucí v souladu se zákonitým vývojem dějin. Neučiníme-li to, může civilizace zahynout.

Lidé dobré vůle, proletáři všech zemí, spojte se!

Z listu Vperjod č. 1/165/2008

Kim Ir Sen v boji za nezávislost lidstva

Všichni pokrokoví lidé světa si vězí a ctí věčného prezidenta KILDR a velkého bojovníka za nezávislost lidstva **Kim Ir Sena** (1921-1994), Byl to on, kdo založil ideje čučche a songun – návod na získání nezávislosti všeho lidstva.

Idea čučche je učení, které objasňuje hlavní požadavky lidstva. Idea songun spočívající na ideji čučche, si klade za cíl ochránit suverenitu Korejské lidově demokratické republiky, korejského národa, nezávislost lidových mas pomocí zbraní.

Na základě těchto idejí vypracoval Kim Ir Sen svébytné ideje a teorie světové revoluce. Rozšířil pojem světové revoluce v boji za třídní osvobození mezinárodního proletariátu a dal vyčerpávající odpovědi na teoretické a praktické otázky v národněosvobozeneckém hnutí v koloniích, socialistickém hnutí, antiimperialistickém a antiamerickém boji za obnovení socialismu. Nově formuloval podstatu a strategické cíle světové revoluce, nastínil společné bojové úkoly revolučních národů světa, vysvětlil zákonitosti rozvoje a vítězství, subjekt a objekt, hlavní strategii a zásady formování sil světové revoluce.

Americká demokracie v praxi

Na popraviště matka-partyzánka

Před několika měsíci porodila 26letá Lika Umar Muhammad dcerku v irácké věznici Kazimíja. Za několik dní má být vedena na šibenici, protože tak rozhodl irácký Nejvyšší soud pod „ochranou“ americké justice.

Umar patří ke třem Iráčankám obviněným z útoku proti irácké policii a americkým okupantům. Přestože všechny tři ženy tvrdí, že jsou nevinné, irácký Nejvyšší soud navrhl pro ně trest smrti oběšením pro „účast na teroristických akcích“. Byly odsouzeny k trestu smrti, aniž by jim byla poskytnuta právní ochrana a obhájci. Skupina obhájců lidských práv vydala prohlášení, v němž vyzývá irácký Nejvyšší soud ke zrušení rozsudku. **Z atéského listu Kathimerinu**

Česká masmédiá, pravicoví politici, novináři a poslanci vyslovují

neustále obavy o osud kubánského, běloruského, severokorejského a iráckého lidu v zemích, kde údajně vládnou diktatury a diktátoři. Kam se poděl jejich „humanistický a demokratický hlas“ v případech, kdy lokalská irácká vláda a soudy sahají k tak nestoudným zločinným akcím, jako jsou popravy iráckých žen? Kde je hlas Václava Ehma, Štětiny, Mejstříka, Pilipa, českého ombudsmana, Petra Uhla, Šabatové a mnoha jiných, kteří denně roní slzy nad „zvěrstvy“ StB, zatímco opomíjejí zvěrstva severoamerická, izraelská či irácká, páchaná na okupovaných územích Iráku, Afghánistánu, v Palestině a v dalších zemích světa, kde „severoameričtí osvoboditelé“ a jejich domácí lokajové používají „humánní imunity“? -lid-

Chceme stranu nalevo od ČSSD

V poslední době jsme opět svědky mohutné vlny antikomunistické kampaně organizované mocenskými strukturami a účelově zřízenými kapitalistickými institucemi. Za podpory nejen veřejných médií, vládou, až po pravicové radnice, častokrát za peníze inkasované z prodeje majetku vytvořeného za socialismu je koordinované vyvíjeno úsilí s cílem:

- zastrážit stoupence KSČM a zejména tu část voličské základny, která vzniká na bázi nespokojenosti s asociální politikou této vlády,
- vyvolat politickou izolaci KSČM ve společnosti,
- zatlačit KSČM směrem k obraně vlastní existence, zablokovat řešení koncepčních otázek a organizování odporu proti kapitalismu.

Pod hrozbou trvalého zákazu KSČM je přitom realizován nátlak pro vynucení takové transformace obsahu její politiky, s pomocí které by strana nebyla schopna zorganizovat a nastolit zásadní společenskopolitické změny.

Nikoli náhodou stále častěji slyšíme ze stranických organizací silně kritické připomínky na adresu mnohých vedoucích činitelů strany. Mají společného jmenovatele – sílí v nich obavy o další vývoj strany, obavy o její komunistický charakter.

Přes pozitivní skutečnost, spočívající v zachování strany jako takové, nemám sebemenšího důvodu domnívat se, že naše strana již překonala letitou krizi. V čem tato krize spočívá? Její kořeny jsou stejné jako v roce 1929. Tehdy na V. sjezdu Klement Gottwald charakterizoval situaci takto: „Krise strany se projevuje v izolovanosti strany od pracujících vrstev, v ochromení akceschopnosti strany, v nedůvěře značné části členstva k vedení strany, v politických rozporech uvnitř strany a jejího vedení a konečně v neobyčejném zostření pravého a likvidátorského nebezpečí.“

Stalo se již pravidlem, že členská základna bývá opakovaně čas od času testována, nejen nakolik je připravena akceptovat změnu názvu či symbolů, ale především, zda je ochotna připustit další posun obsahu politiky KSČM směrem k tuctové volební straně. Nikoli náhodou jsou nám předkládány koncepce, které jsou v samotném jádru odklonem od komunistické ideologie. Za příklad těchto praktik lze označit zejména první verzi materiálu „Socialismus pro 21. století“.

Ve své podstatě se stáváme svědky toho procesu, kdy nikoli jednotné vedení strany pod tlakem zdola vede úvahy o větším vymezení k politice ČSSD a současně s plnou

vážností věci předkládá členské základem koncepte na změnu obsahu politiky a ideologie strany směrem k sociálně demokratické orientaci. Přirovnal bych to k situaci, kdy má v autě směrovka signalizovat jízdu nalevo, ale volant a kola ve skutečnosti směřují doprava.

Na této reálné tendenci nic nezměnilo ani to, že prvotní text materiálu byl po velké kritice členské základny přepracován. Připuštění změn považují pouze za dočasný taktický krok nositelů této takzvané modernizace, jejíž podstatou je přitom naplnění požadavků ČSSD na transformaci komunistické strany.

Kam má naše strana směřovat, se bez obalu vyjádřil předseda ČSSD Pařoubek v Právu, dne 28. května 2005. „Sociální demokraté jsou reformní socialisté, komunisté jsou revoluční socialisté. Čili reformátovat je od reformní. Stejně tak jsem mohl říci, že se komunisté musí sociálně demokratizovat.“ Sluší se dodat, že reformní socialisté, tedy sociální demokraté jsou přesvědčení o své schopnosti cestou evoluce zreformovat kapitalismus. Věří, že kapitalismus je možno překonat cestou dílčích reforem, postupným přerůstáním kapitalismu v socialismus.

(Pokračování na str. 4)

Veteráni prohlašují NE

(Dokončení ze str. 1)

Nám je zvlášť hořko si domyslet že start k rétorice „studené války“ může být dán z území Polska a ČR – zemí, jejichž lid byl spolu s dalšími Evropany zasažen agresí ze strany hitlerovského nacismu a za svoji svobodu a nezávislost zaplatil stovkami tisíc životů.

V této době odpovědné pro osud celého světového společenství se obracíme ke svým polským a českým bratrům ve zbraních, ke všem, kteří svojí odvahou a hrdinstvím zajistili vítězství nad fašismem a obnovili mír na Zemi.

My všichni společně se musíme vyslovit proti rozšiřování strategických zbraní v Evropě a vyhlásit rozhodné „Ne!“ rozdmýchávání nové „studené války“! V tom je naše svatá povinnost vůči padlým ve 2 světové válce! V tom je náš společný úkol vůči nyní žijícím i následujícím generacím.“

Výzvu podepsali: **S. L. SOKOLOV**, hrdina Sovětského svazu, maršál Sovětského svazu, čestný člen Ruského výboru „Vítězství“, **D. I. JAZOV**, maršál Sovětského svazu, předseda Výboru paměti G. K. Žukova a předseda Výboru „Bratrství důstojníků“, **A. N. JEFIMOV**, dvojnásobný hrdina Sovětského svazu, maršál letectva,

předseda Všeruské společenské organizace veteránů války, předseda Mezinárodního sdružení organizací veteránů,

V. G. KULIKOV, hrdina Sovětského svazu, maršál Sovětského svazu,

V. M. MICHALKIN, maršál dělostřelecký, prezident Fondu „Bratrství důstojníků“,

A. N. SOROKIN, admirál námořnictva, předseda Mezinárodního svazu „Spolupráce společenských organizací veteránů (důchodců) Nezávislých států“,

V. I. VARENNIKOV, hrdina Sovětského svazu, generál armády, poslanec Státní dumy Federálního shromáždění Ruské federace, prezident Mezinárodní ligy na obranu lidské důstojnosti a bezpečnosti, čestný prezident Ruské asociace Hrdinů,

M. A. GAREJEV, generál armády, prezident Akademie vojenských věd Ruské federace,

V. V. KOROBUSKIN, generálplukovník, první viceprezident Akademie vojenských věd Ruské federace,

V. G. MICHAJLOV, generálporučík, v. v., předseda rady Všeruského střediska sociální a právní pomoci veteránům invalidům válek,

I. A. SLICHAJ, generálmajor v. v., předseda Moskevského výboru veteránů války. **J. S.**

(Dokončení ze str. 3)

Je pro ně příznačné abstraktní pojetí státu a demokracie. Pouhým přesvědčováním, participací na soukromém vlastnictví a vnášením prvků demokracie má být navozena společenská změna.

Představitelé ČSSD nám opakovaně vnučují představy, jak se má KSČM chovat a co by měla dělat. Pro pořádek považují za potřebné připomenout požadavky vedení ČSSD, tak jak jsou dlouhodobě od konce 90. let prezentovány jako podmínka spolupráce na vládní úrovni. KSČM má učinit:

- „jasné a nedvojmyslné omluvy za zločiny v komunistickém režimu,

- jasnou distanci od KSČ, jako strany, která porušovala svobody a lidská práva,

- jasným přihlášením se k demokratickému polistopadovému vývoji (i pro KSČM by měl být listopad 1989 osvobozením),

- souhlas KSČM s členstvím Česka v NATO a EU, a následně doplněným požadavkem – obhajobou práva na soukromé vlastnictví.“

Každý z nás si může odpovědět na otázky, kdo se z vedoucích činitelů KSČM bez aktivní obrany pozitivních hodnot socialismu pravidelně vrací v různých formách k omlouvám, kdo

EP Bobošíková. Neprůchodná varianta, ale také alibistická cesta určená jako vzkaz veřejnosti a zvláště pak pro členskou základnu, že KSČM je připravena vygenerovat vlastní řešení a zvýšit svůj význam. Nutno dodat, že bez dlouhého trvání. Vlastní akt hlasování však ukázal, že se někteří komunističtí volitelé již dávno předem ztotožnili s absolutní a neomezenou podporou Švejnara, této variantě „antiklause zprava“. Vědomě tak naplnili požadavek diktátu ČSSD, i s účelovou obranou směřovanou k úvahám o menším zlu.

Ztrátu sebekritiky a odpovědnosti za své činy lze dokumentovat na případu známé causy připravovaného prodeje budovy sídla strany v Praze, který je spojen s prokazatelnou a zřejmě nevratnou škodou několika desítek milionů za uhrazené sankce. Byla nám předestřena podivná verze o izolovaném pochybení dvou jedinců, z nichž jeden zemřel. Soudím však, že pravda je v systémovém selhání a míra odpovědnosti jedinců ve vedení podstatně širší. Na náhody nevěřím. Když buržoazní policie obsadila ve 20. letech dům v Hybernské, byl to cílený a promyšlený útok na levici, nebylo tomu jinak ani při soudních tahanicích v letech 90., kdy se o své budovy musela sou-

dit jak ČSSD, tak KSČM a kategorizace připravovaného handlu s budovou sídla strany je bohužel dalším pokračováním stejné řady.

Chci zde proto vyslovit poděkování všem řadovým komunistům a těm funkcionářům, kteří přes zbsililé útoky antikomunistů, společenskou diskriminaci a opakovanému nakročování nikoli malé části vedení KSČM směrem k sociálně demokratické orientaci, zásadově setrvali na svém komunistickém přesvědčení.

Považuji za čest, že jsem byl zvolen za delegáta VII. sjezdu KSČM. Myslím, že opravdu potřebujeme v mnohých směrech změnu – nakročit na VII. sjezdu vlevo a jsem přesvědčen, že bez personální obměny ve vedení strany toho nelze dosáhnout.

Hruža Ivan

Vystoupení na konferenci
Pražské rady KSČM

Chceme stranu nalevo...

hlasoval pro rozšíření NATO na východ, kdo měl specifické postoje k většinovému stanovisku na přistoupení do EU, kdo a na jaké pomníky přispívá peníze, proč atd. Či politické zadání nositel těchto myšlenek naplní? Kam směřuje, Co je jeho cíl?

Za zmínku stojí odpověď na otázku, jaká je skutečná role Teoreticko-analytického pracoviště (TAP) v manipulaci s členskou základnou. Vedením strany vychvalovaný TAP má dle mého soudu vytvořit dojem vědeckého bádání. Ve skutečnosti však toto pracoviště naplňuje pouze politické zadání těch, kteří ho řídí a také vychvalují. Cíl spočívá ve snaze ideologicky stranu posunout blíže k sociální demokracii. S Marxem proti Marxovi a pokud možno proti Leninovi. Nic nového pod sluncem. Dříve se tomu říkalo revizionismus. Mnoho slov, vyvolávání iluzí o nové cestě, ale ve skutečnosti pouhá manipulace, směřující k reformě komunistické strany a její transformaci na tuctovou volební stranu. To je jediná podstata předstírané modernizace.

Za všechny pouze jeden příklad. Vůdčí role skupiny samosprávných vlastníků má nahradit historickou roli dělnické třídy. Jako by předseda představenstva Roman nebo majoritní vlastníci společnosti ČEZ měli shodně zájmy s dělníky, vlastníci několika akcí této společnosti. Představa, že na této bázi lze překonat známé antagonismy kapitalistické společnosti, zrušit rovněž starou dělbu práce a tedy ty prvky sociální nerovnosti, které z ní vyplývají, patří do oblasti utopií. O serióznosti takovýchto úvah a projektu nemůže být ani řeči. Ostatně **mnohé vyjasnil sám s. Dolejš, odpovídající za práci TAPu, který hlasováním v Poslanecké sněmovně podpořil novelu obchodního zákoníku, umožňující vyvlastnit malé akcionáře proti jejich vůli velkým kapitálem.** Prezentoval tak otevřeně, na které straně stojí a čí zájmy hájí.

Pokud nám je přisuzována cesta Francouzské komunistické strany, která je již komunistickému hnutí nechvalně známa, tj. reformovat se a pak na vládní úrovni dokončit svůj pád a skoro likvidaci, pak si myslím, že taková taktika není hodna následování.

Hluboká současné krize se plně projevila i v souvislosti s volbou prezidenta republiky. Teprve na poslední chvíli po mnohaměsíčním mlčení, byla nejužším vedením KSČM koncipována skupina možných alternativních návrhů a následně z ní vyzdvížena poslankyně

(Dokončení ze str. 2)

Vítězství buržoazní kontrarevoluce bylo umožněno konkrétní zradou mnohých z nich. K jejich hlavním exponentům patřili zejména L. Adamec, M. Čalfa, R. Hegenbart, A. Lorenc, V. Mohorita a řada dalších. Svými aktivitami přispěli k ochromení činnosti KSČ a následně i k pádu politické moci socialistického státu.

Dlouhotrvající útoky revizionistů a nepřátel socialismu doma i v zahraničí vyvrcholily na plénu ÚV KSČ a takzvaném mimořádném sjezdu KSČ (prosinec 1989), při jehož svolání a zejména volbě delegátů byly hrubě porušeny stanovy strany. Svolání, průběh jednání a volba ústředních orgánů strany byly plně v rukách revizionistů, zejména Demokratického fóra komunistů, kde měl hlavní slovo M. Ransdorf a další revizionisté. Krátce po tomto sjezdu v roce 1990 byla ustavena KSČM, kde se do jejího vedení dostali reformističtí „transformátoři“, kteří zde v různé

obměně se stejným ideovým a politickým postojem vládnou dodnes. „Transformátoři“, kteří uskutečnili uvedenou přeměnu bývalé KSČ ve stranu takzvaného demokratického socialismu proti vůli většiny členů strany, usilují o dokončení změny charakteru strany ve stranu sociálně demokratického typu. K těmto antikomunisticky zaměřeným „transformátorům“ patřili zejména L. Adamec, V. Mohorita, J. Machalík, J. Svoboda, J. Ortman, J. Mečl, M. Kraus – později vysoký funkcionář ČSSD) aj. Na ně navazují další, kteří svůj sociáldemokratismus přikrývají „fikovým listem“ takzvaného neokomunismu a dodnes jsou ve vysokých funkcích KSČM. K nim patří především M. Ransdorf, J. Dolejš, K. Balín, a řada dalších v centru, krajích a okresech, kteří se chtějí zmocnit vedení strany.

Cestu k ovládnutí strany těmito lidmi otevřel M. Grebeníček svým odchodem z funkce předsedy ÚV KSČM. Nenašel odvahu opřít se o členskou základnu a odhalit jejich hanebnou roli, protože sám ideově kolísá. Ve vedení strany nemá nikdo odvahu pojmenovat současný stav pravým jménem. Říci, jaké nebezpečí hrozí straně. Předseda ÚV KSČM V. Filip nahrává a podporuje svými

mlhavými výroky a svou neurčitostí síly, které se snaží dokončit sociáldemokratizaci strany. Smrtelné nebezpečí pro stranu nastane, pokud tito lidé vedení strany plně ovládnou.

Podstatu teoretické koncepce modernizovaného „demokratického socialismu“, na jehož „tvůrčím rozvíjení“ pracuje Teoreticko-analytické pracoviště ÚV KSČM, tvoří odmítání revoluční podstaty marxismu-leninismu, zejména v těchto základních otázkách:

- V otázce tříd, vykořisťovatelské podstaty kapitalismu, třídního boje.
- V otázce pojetí historické úlohy proletariátu a avantgardní role jeho politického předvoje – komunistické strany.
- V otázce socialistické revoluce a politické moci proletariátu.
- V otázce zespolečenštění kapitalistického vlastnictví výrobních prostředků a plánovitého řízení ekonomických a nadstavbových procesů.

(Dokumenty ustavujícího sjezdu KSČM – květen 1990 a dalších sjezdů KSČM.)

Tyto přístupy známé z teoretického „odkazu“ otce revizionismu E. Bernsteina z minulého století a z roku 1968 pod heslem „socialismus lidskou tváří“, se v rozhodující míře podílely na kontrarevoluci a dočasné porážce socialismu v roce 1989. Na vlnách kontrarevoluce rozvinula politická reakce třídní boj proti pracujícím a většině národa. Na vlnách kontrarevoluce došlo ke změně politické a ekonomické moci z rukou dělnické třídy, rolnictva a pokrokové inteligence.

V zájmu mezinárodního kapitálu byl rozbitý společný stát ČSSR předán do rukou buržoazie, zahraničního a domácího kapitálu. Bylo znovu obnoveno vykořisťování člověka člověkem a vysoká nezaměstnanost. Více než půl milionu lidí bez práce, rostoucí zadluženost a chudoba se opět staly realitou všedního dne, stejně jako růst sociální diskriminace obyvatel, růst kriminality, bezdomovectví, mravní a kulturní úpadek společnosti. Česká republika se stala členem agresivního imperialistického paktu NATO a EU. A to vše proto, aby se kapitalismus v ČR a jeho vládnoucí garnitura dostala pod křídla imperialistických, zejména amerických a německých dravců, aby skutečné levicové, demokratické a vlastenecké síly společnosti neměly pod jejich permanentní, psychologickou, materiální a vojenskou hrozbou možnost legitimně a demokraticky získat pracující pro cestu k socialismu.

Dnes je Česká, stejně jako Slovenská republika státem, jehož základ tvoří politická a ekonomická moc domácího a zejména zahraničního kapitálu a soukromého vlastnictví výrobních prostředků v nové struktuře ekonomiky odpovídající zájmům nadnárodních monopolů. Drsný, bezohledný, asociální a protinárodní domácí a především zahraniční kapitál ovládl naše národní hospodářství. Zmocnil se podniků a celých odvětví výroby, výsledků mnohaleté práce dělníků, rolníků a inteligence v hodnotě vyšší než 3 biliony korun v tehdejších cenách. Reálná ekonomika poklesla ve srovnání s rokem 1989 o 35-40 %. Výsledky práce, nadhodnota, získaná vykořisťováním pracujících, zisky podniků, které přežily likvidaci, putují v převážné míře do zahraničních bank na konta nových majitelů. Stejně je tomu se ziskem z podniků, které patří domácí lumpenburžoazii.

Proto nejsou prostředky na rozvoj ekonomiky, proto se do kritického stavu dostává zdravotnictví, školství, sociální a důchodové zabezpečení. Proto nebudou pracující odcházet na zasloužený odpočinek ani v 60 letech, jak tomu bylo za socialismu, ale až v 65 letech. **Propast mezi bohatými a chudými, bezohledně vykořisťovanými kapitálem se trvale prohlubuje. Z této ekonomické základny vyrůstá dnešní politický zrůdný systém, který politická reakce nazývá demokracií. Naše kdysi bohatá kvetoucí země s vysokou životní a kulturní úrovní se stala jako člen takzvaného klubu bohatých zemí – tedy Evropské unie – novodobou kolonií.** Jestliže ekonomickou a politickou mocí v České republice disponuje přibližně 300 tisíc milionářů a miliardářů, pak většinu národa zbyly jen holé ruce a Klausovo krédo ODS „Modré šance“: Každý se musí postarat sám o sebe. S tím se dělnická třída, ostatní pracující, většina národa nikdy nesmíří.

Obnovit marxisticko-leninský charakter strany

V situaci, kdy se prohlubuje všeobecná krize světového kapitálu, kdy pravcová vláda ODS, KDÚ-ČSL a SZ stupňuje svůj útok na poslední vymoženosti socialismu a vážně ohrožuje demokratická práva občanů, hanebně zaprodává suverenitu českého národa v zájmu světovládých cílů USA, mimořádně vzrůstá odpovědnost komunistů a všech levicových, demokratických a vlasteneckých sil národa. **Z tohoto hlediska stojí před delegáty VII. sjezdu KSČM (v květnu 2008) hlavní úkol stanovit jasný marxisticko-leninský směr dalšího vývoje strany, aby již nebylo pochybností, jaký je a bude její charakter.**

Vážnost situace vyžaduje, aby sjezd energicky odmítl nebezpečnou a dlouhotrvající tendenci sociáldemokratizace strany. Aby do vedení strany zvolil funkcionáře, kteří svojí činností jednoznačně prokázali odanost komunistickým myšlenkám a zájmům pracujícího lidu. Aby přijal zásadu, že je nezbytné zbavit stranu vlivu nositelů a šířitelů sociáldemokratismu, revizionismu a oportunistů. V činnosti strany prosadit obrát politiky od sociálního reformismu a revizionismu k důsledné obhajobě vykořisťovaných, za revoluční změnu – za socialismus. V souladu s předsjezdovou diskusí odmítnout a neprojednávat materiál Socialismus pro 21. století, který je v rozporu se skutečnými zájmy a potřebami dělnické třídy, ostatních pracujících a většiny národa. Další postup strany a program boje za lidovou demokracii a socialismus by měl vycházet z odpovědné analýzy minulosti a z respektování a tvůrčího využití obecných zákonitostí, které se osvědčily v letech socialistické výstavby.

Celá historie komunistického hnutí potvrzuje, že jen marxisticko-leninská strana může být revolučním předvojem, získat respekt a důvěru pracujících a většiny národa. To je cesta k novým vítězstvím dělnické třídy a všech vykořisťovaných nad degenerujícím světem soudobého kapitalismu. Cesta k vítězství rozumu nad tmářstvím, citu nad cynismem, života nad smrtí. Cesta k vítězství osvobozené práce nad kapitálem.

(Ve jménu života, OREGO, str. 44, 45, 55-57)
(Dokončení přístě)

Dejte si pozor na srpy a kladiva

(Fejeton)

Bývalý aktivní svazák, nyní senátor, Jaromír Štětina přišel (už po kolikáté?) s návrhem na zákaz slova „komunismus“ a jeho odvozeniny – komunisté, komunistický a vše, co propaguje komunismus. Podle tohoto známého komunistobijce se budou na všech veřejných prostorách za povinné účasti obyvatel veřejně páliť spisy šířící komunistické ideje. Štětina navrhuje dokonce zakázat červenou barvu. Proto se nebudou smět nosit červené halenky, červené trenýrky, červené šátky, dokonce ani červené záplaty (to se týká hlavně chudých a nebydlících), zkrátka vše červené a rudé zlikvidovat.

Podle Štětiny se nebudou smět na veřejnosti používat rudé hvězdy, srpy a kladiva. Přijedou-li k nám na návštěvu delegace ze zemí, jejichž symbolem je prapor s rudou hvězdou, budou zavřeni až zmodrají. Doplatí na to dokonce i Turci, kteří mají na rudém praporu půlměsíc, který nápadně připomíná srp. Pokud jde o rudé, červené či oranžové hvězdy na obloze, ty se prostě přemalují černou (klerikální) nebo modrou (odesáckou) barvou.

Na turisty, kteří navštíví Prahu a jiná naše města v tričkách potíštěných rudými vlajkami, hvězdami či s podobiznou Che Guevary, Fidela Castra nebo s čepicí na hlavě zvanou „Fidelka“, vyhlásí na ně čeští clifftoni honičky a české věznice budou praskat ve švech... Jak si bude například počínat policie v případech, že kdokoliv z nás bude mluvit nahlas o srpu a kladivu? Bude zmocněna zalepovat nám ústa lepící páskou?

„Zrušme srpy a kladiva!“ volají antikomunisté, „nemůžeme klidně spát, tyto symboly nás nesmírně rozčilují.“

Varujeme proto všechny majitele těchto nástrojů, jichž lidstvo používá již od nepaměti, a vyzýváme je, aby jich na veřejnosti nepoužívali. Navíc jejich majitelé budou muset povinně hlásit, kde je uskladňují (v uzamčených prostorách, ve sklepích a dílnách) dobře utajených před zraky odesáků, klerikálů a zelených.

Budou zakázány také všechny manifestace, demonstrace a jiné akce, které se budou konat pod rudými případně růžovými zástavami. Jejich účastníci budou trestáni vězením o vodě a chlebu.

Lidé se budou právem ptát: Kam se poděla proklamovaná demokracie, která dává všem „stejně šance“? Na to je jediná odpověď: Tato demokracie je pouhý kapitalistický trik jak oklamat miliony obyvatel prostřednictvím česky psaných německých médií, televize a rozhlasu. -Cis-